

Редьярд Кіплінг

МАУГЛІ

ВИДАННЯ З ПАРАЛЕЛЬНИМ ТЕКСТОМ

Rudyard Kipling

MOWGLI

Харків
«ФОЛІО»
2017

FROM 'THE JUNGLE BOOK'

Mowgli's Brothers

Now Chil the Kite brings home the night
That Mang the Bat sets free —
The herds are shut in byre and hut,
For loosed till dawn are we.
This is the hour of pride and power,
Talon and tush and claw.
Oh, hear the call! — Good hunting all
That keep the Jungle Law!

Night Song in the Jungle

It was seven o'clock of a very warm evening in the Seonee hills when Father Wolf woke up from his day's rest, scratched himself, yawned, and spread out his paws one after the other to get rid of the sleepy feeling in their tips. Mother Wolf lay with her big grey nose dropped across her four tumbling, squealing cubs, and the moon shone into the mouth of the cave where they all lived. 'Augrh!' said Father Wolf, 'it is time to hunt again.' And he was going to spring downhill when a little shadow with a bushy tail crossed the threshold and whined: 'Good luck go with you, O Chief of the Wolves; and good luck and strong white teeth go with the noble children, that they may never forget the hungry in this world.'

It was the jackal — Tabaqui, the Dish-licker — and the wolves of India despise Tabaqui because he runs about making mischief, and telling tales, and eating rags and pieces of leather from the village rubbish-heaps. But they are afraid of him too, because

Брати Мауглі

Ніч несе на крилах вечірній птах,
Кажан вилітає з півми.
А людей у полоні тримає страх,
Бо вільні до ранку ми.
Наша влада — з вечора до світання,
Коли Згряя в лісі панує.
Чуєш поклик? Доброго полювання
Всім, хто Закон шанує!

Нічна пісня Джунглів

Надвечір жаркого дня в Сіонійських горах батько-Вовк прокинувся після свого денного спочинку, почувався, позіхнув і струсонув обважнілими лапами, щоб розігнати дрімоту. Мати-Вовчиця спала, поклавши свою велику сіру голову на чотирьох вовчат, а вони вовтузилися і тихенько скиглили, і місяць заглядав у печеру, де жила вовча родина.

— Еге! — сказав батько-Вовк. — Час іти на полювання.

Він хотів було податися з гори у видолинок, аж раптом низькоросла тінь з кошлатим хвостом кинулася на поріг і занила:

— Хай тобі щастить, о Володарю Вовків! Щастя і міцних білих зубів твоїм славним діткам. Нехай вони не забувають, що в цім світі є голодні!

То був шакал, підлий Табакі, — усі вовки Індії зневажають Табакі за те, що він усюди нишпорить, збудує ворожнечу, розносить плітки і збирає покидь на сільському смітнику. І все ж таки вони бояться Табакі, бо він частіше з-поміж інших звірів

Tabaqui, more than anyone else in the Jungle, is apt to go mad, and then he forgets that he was ever afraid of anyone, and runs through the forest biting everything in his way. Even the tiger runs and hides when little Tabaqui goes mad, for madness is the most disgraceful thing that can overtake a wild creature. We call it hydrophobia, but they call it *dewanee* — the madness — and run.

‘Enter, then, and look,’ said Father Wolf stiffly; ‘but there is no food here.’

‘For a wolf, no,’ said Tabaqui; ‘but for so mean a person as myself a dry bone is a good feast. Who are we, the *Gidur-log* [the Jackal People], to pick and choose?’ He scuttled to the back of the cave, where he found the bone of a buck with some meat on it, and sat cracking the end merrily.

‘All thanks for this good meal,’ he said, licking his lips. ‘How beautiful are the noble children! How large are their eyes! And so young too! Indeed, indeed, I might have remembered that the children of Kings are men from the beginning.’

Now, Tabaqui knew as well as anyone else that there is nothing so unlucky as to compliment children to their faces; and it pleased him to see Mother and Father Wolf look uncomfortable.

Tabaqui sat still, rejoicing in the mischief that he had made: then he said spitefully:

‘Shere Khan, the Big One, has shifted his hunting-grounds. He will hunt among these hills for the next moon, so he has told me.’

Shere Khan was the tiger who lived near the Waingunga River, twenty miles away.

‘He has no right!’ Father Wolf began angrily — ‘By the Law of the Jungle he has no right to change his quarters without due warning. He will frighten every head of game within ten miles, and I — I have to kill for two, these days.’

‘His mother did not call him Lungri [the Lame One] for nothing,’ said Mother Wolf quietly. ‘He has been lame in one foot from his birth. That is why he has only killed cattle. Now the villagers of the Waingunga are angry with him, and he has come here to make our villagers angry. They will scour the Jungle for him when he is far away, and we and our children must run when the grass is set alight. Indeed, we are very grateful to Shere Khan!’

у Джунглях хворіє на сказ, а тоді никає лісом і може вкусити кожного, хто трапиться назустріч. Навіть тигр тікає від ницого скаженого Табакі, бо сказ — це найстрашніше лихо для дикого звіра. У нас цю хворобу називають сказом, а звірі прозвали її «дівані» і тікають від неї.

— Можеш зайти і подивитися сам, — похмуро мовив батько-Вовк. — Немає тут ніякої поживи.

— Для вовка — так, — зігнувся Табакі. — А для такого сіромахи, як я, і обгризений маслак — розкіш. Ми, Гідурлоги — шакали, — харчами не перебираємо.

Він шмигнув у глиб печери, схопив оленячу кістку, на якій лишалося трохи м'яса, і, радий-радісінький, вдоволено захрумав.

— Дякую за частування, — сказав він, облизуючись. — Які гарні, славні діточки! Які в них великі очі! А вони ж іще такі дрібні! Та що це я кажу, — мені слід пам'ятати, що королівські діти змалечку вже як дорослі.

Табакі пречудово знав, що хвалити дітей уголос не годиться — бо так їх можна зурочити, — і тішився, бачачи, як знітилися їхні батько й мати.

Він трохи помовчав, зловтішаючись, що вчинив капость, а потім додав:

— Шер-Хан, Великий Тигр, змінив місце ловів. Цього місяця він полюватиме тут, у горах. Отак він сказав.

Шер-Хан облюбував місцину за двадцять миль звідси, біля річки Вайнганги.

— За яким правом? — grimнув батько-Вовк. — Закон Джунглів забороняє міняти місце ловів без попередження! Він розполохає здобич на багато миль довкола, і що мені робити? Мушу нині полювати за двох.

— Недаремно рідна мати назвала його Лантрі — Кульгавий, — презирливо докинула мати-Вовчиця. — Він змалку кульгає на одну ногу, от і вистежує тільки домашню худобу. Селяни на берегах Вайнганги його ненавидять, а тепер він утік сюди і лихо веде за собою: люди полюватимуть за ним у хащі, зловити не зможуть, а нам із дітьми куди подітися, коли вони підпалять траву? Уклінна дяка Шер-Хану!